

κατάχρησίν του, δὲν εἶναι ὁ πλαστογραφήσας τὰ πάντα διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταχθονίαν σπατάλην του, δὲν εἶναι ὁ μέγας ἐγκληματίας.

Ὁ Βελέντζας παρίσταται ὡς μάρτυς, ὡς θῦμα, ὡς ἥρωας, ὡς Μιλτιάδης, ὡς σωτὴρ τῆς πατρίδος, ὡς ἀποδώσας τὴν Θεσσαλίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὀδηγήσας τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, καθὼς ποτε ὁ Ξενοφῶν, ὡς φιλοδοξήσας καθὼς ὁ Καῖσαρ, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ναπολέων, ὡς δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη καὶ μόνον Βελέντζας δὲν εἶναι τὴν ἡμερὰν ἐκείνην.

Ἄλλὰ τότε ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, αἱ μετριόφρονες σκιαὶ τοῦ Κανάρη, τοῦ Παπανικολῆ, τοῦ Μπότσαρη καὶ ἄλλων παρήλαυνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ μοὶ ἐψιθύριζον εἰς τὸ οὐς :

— Καὶ ἡμεῖς ὑπηρετήσαμεν τὴν πατρίδα, ἀλλὰ δὲν ἐχρηματίσαμεν ταμίαι Οἰκονομῶν, καὶ ἡμεῖς ἐπροκινδυνεύσαμεν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠρουνῶμεν ἐπὶ τοῦ ἐσκαλωμένου ἐδάφους τῆς νὰ ἀνεύρωμεν μεταλλεία, καὶ ἡμεῖς ἐφάγομεν Τούρκους, ἀλλὰ δὲν ἐφάγομεν ἑκατομμύρια, καὶ ἡμεῖς ἐπολεμοῦμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ δὲν ἐκρατοῦμεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ ξίφος ἢ τὸν δαυλὸν καὶ εἰς τὴν ἄλλην καμπύλην ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς . . . καὶ ἐχάθησαν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης αἱ πτωχαὶ ἐκεῖναι σκιαί.

Μεγαλειότατε Βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων! σὲ ἐξετίμησα καὶ σὲ ἐθαύμασα ὅταν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θηβαϊκοῦ ἐλεειμματος σχεδὸν κατῆλθες τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων σου καὶ ἀνῆλθες μέχρι τῶν δωματίων τῆς Δικαιοσύνης ζητήσας παρ' αὐτῆς τοὺς ἐνόχους. Σὲ ἐξετίμησα, διότι συνοίδες τότε τὸν μέγαν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ἡ πατρίς ἐὰν ὁ μέγας ἐκείνος κλέπτης διέφευγε τὴν δικαιοσύνην. Ἄλλ' ἂν ἠδύνασο νὰ παρίστασαι προχθὲς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βαρβακειοῦ, θὰ ἤκουες ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Σου καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος δύο πρώην Ὑπουργῶν Σου, ὅτι πρὸ εἰκοσαετίας ἡ ἐξελεγχίς τῶν Δημοσίων χρημάτων ἐξεδιώχθη τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μὲ τὸν προκατοχὸν ἡμῶν βασιλέα· ὅτι τὰ ταμεία ὅλα τοῦ Κράτους παρουσιάζουσιν ἐλλείμματα ἀπεικονίζοντα ἐν μικρῷ τὸ ταμεῖον Οἰκονομῶν, ἢ ἢ ὑπηρεσία δὲν εἶναι ἐπαρκής ὅπως ἐξελεγχίη ὅλα αὐτὰ τὰ ταμεία! ὅτι ἡ κατάστασις τῶν Οἰκονομῶν ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς κατὰ καιρὸν ὑπουργοὺς τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ ἢ ὅτι πάντες μὴδὲ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐξαίρουμένου, προσεπάθουν νὰ συλλάβωσι τὸν ἀρχιληστὴν ἐξαπίνης, κατὰ τὴν ἰλιάραν ἐκφρασιν τοῦ Προέδρου Βλάχου· ὅτι ὁ Βελέντζας ὠνειροπῶλει τὴν Θεσσαλίαν ὀλόκληρον ἕνα τσιφλίκι καὶ ἕνα ἄλλο τὸ ταμεῖον Οἰκονομῶν, καὶ ὅτι οἱ ἄρχοντές σας διὰ νὰ διασώσωσιν ὑμῖν τὴν Θεσσαλίαν παρεχώρησαν εἰς αὐτὸν τὰς Θήβας! ὅτι ὁ Βελέντζας καὶ λόγφ ἀμοιβῆς εἶχε δικαίωμα ἐφ' ἑνὸς ἑκατομμυρίου κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Βολσελεῦ καὶ τῶν πατριωτῶν του, ἢ ἢ ὅτι γενναϊότερος ἐκεῖνου ὁ ἡμέτερος ἥρωας δὲν τὸ ἐθίξεν, ἀλλὰ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν πατρίδα. Θὰ ἤκουες ὅλα αὐτὰ καὶ τότε ἐκπληκτος θὰ ἐφώνεις :

— Ἄλλὰ τέλος πάντων τί ἐγένετο τὸ ἑκατομμύριον;

Κύριε Πρωθυπουργέ τῆς Ἑλλάδος! ὁ Βελέντζας, τὸ μέγα θηρίον αὐτὸ ὅπερ συνέλαβες εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰ Θεσσαλικά σπήλαια, καὶ τὸν ὅποιον ἀφήσατε ἐλεύθερον νὰ δαγκάσῃ ὅλον τὸν κόσμον καὶ σὰς ἀκόμη ἐν τῇ ἀκατασχετῶ αὐτοῦ δίψῃ αἵματος, τὸ αἰμοδόρον αὐτὸ θηρίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου σεῖς ἐπιβάντες κατεδιώξατε τοὺς ἐχθροὺς σας, ἀπεδείχθη ἄγνόν καὶ ἄκακον ἀρνίον!

Ποῖος λοιπὸν ἐξ ἡμῶν, κύριε Πρωθυπουργέ, εἶναι ὁ λύκος;

Νομίζετε ὅτι ἡ ἀθώωσις τοῦ Βελέντζα ἀθώνει ὅλους μας; τοῦτο θὰ ἦτο ἀληθές, ἂν ὁ Βελέντζας εἶναι ὁ ἀρχιληστὴς τοῦ λιμερίου ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον καλεῖται Ἑλλάς· ἀλλ' ἂν εἶναι αὐτὸς ἀθῶος, ἂν ἦναι ὁ ἥρωας τῶν Θεσσαλικῶν πεδίων, τίς εἶναι ὁ ἥρωας τοῦ Ταμεῖου Οἰκονομῶν;

Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ Βελέντζα ἐφορτώσαμεν ὅλας τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὡς εἶπεν ὁ Τυπάλδος, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν προπατόρων μας οἵτινες ἐφόρτωναν ἐπὶ τοῦ τράγου ὅλας αὐτῶν τὰς ἀσχημίας καὶ τὸν ἐθυσίαζον εἰς τὸν ἐξαιρετικὸν θεόν;

Ἄλλ' οὔτε θῦμα βλέπω τὴν φορὰν ταύτην, οὔτε θεὸν βλέπω μόνον ἕνα πτωχὸν διάβολον, ὅστις σὰς ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐξουσίας, διὰ νὰ σὰς πειράξῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, λέγων ὑμῖν :

— Σοὺ χαρίζω ὅλα αὐτὰ ὅπου βλέπεις ἐάν . . . δ.ν πέσης ἀπὸ ἐδῶ Χαρίλαε! . . .

Ἄθηναϊος.

ΒΟΥΛΗ

Παραμονὴ τῶν Χριστουγέντων.

Ἡ Κυβέρνησις περιμένει τοὺς βουλευτὰς νὰ ἐορτάσωσι περὶ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέντων, τοῦ ὁποίου οἱ κλώνες ἀποτελοῦνται ὑπὸ εἰκοσάδος ποικίλων καὶ μαγικῶν νομοσχεδίων.

Ἄλλ' ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν δέχεται τοιαῦτα Χριστουγεννατικά δῶρα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Κυβερνήσεως,

Πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ Βουλευτηρίου ἰστάμενοι καὶ κινούμενοι καὶ ἀνησύχως ἐτάζοντες τὰ πέριξ καὶ ἐξαφανιζόμενοι καὶ ἀναφαινόμενοι Δραγούμης καὶ Πετσάλης προδίδουσι, καὶ πρὶν εἶτι εἰσέλθῃ τις, τὴν ἀγωνίαν τῆς Συμπολιτεύσεως καὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτῆς πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας.

Ἡ Ἀντιπολίτευσις παρανοεῖται ἀπὸ μίαν χαρμαῖδα τὰ ἐν τῇ αἴθουσῃ, καὶ σκέπτεται : Ἄν κατορθώσω, καὶ χωρὶς ἐμέ, ἀπαρτίαν τότε παρουσιάζομαι καὶ ἐγώ, καὶ ματαιώσω τὴν συνεδρίασιν μὲ τὴν παρουσίαν μου· ἢ εἶνε καλὰ τὰ λόγια μου. Ἄν δὲν εἶνε ἀπαρτία, καλὰ εἶμαι τρυπωμένη ἐδῶ.

Ἡ Συμπολίτευσις περιμένει, περιμένει ἐπὶ ματαίῳ. Οἱ δύο, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, βουλευτοπομποὶ ἄγγελοι ἐπανέρχονται μὲ μελανὰς πτέρυγας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τολμᾷ νὰ εἴπῃ : Διαλύεται ἡ συνεδρίασις.

Πολλοί : ἢς περιμείνωμεν ἀκόμα λίγο.

Ἄλλ' ὁ κ. Πρόεδρος ἐτόλμησεν ἡδὴ δὲν δύναται νὰ ξανατολμήσῃ νὰ περιμείνῃ . . .

Πολλοί : Λοιπὸν, τὴν Δευτέραν!

Κουτρούλης.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

Ἐκατοσίμπαλης.

Ἡ μαρτυρία τοῦ κ. Κατοσίμπαλη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ motivo, ὡς λέγουσιν οἱ Ἴταλοί, περὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐπλέ-

κετο τὸ Βελεντζιακὸν μυθιστόρημα. Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** θὰ τὸ κατεχώριζεν, εὐγνωμονῶν πρὸς τὸν συγγραφέα, εἰς τὰς στήλας τῆς ἐπιφυλλίδος του.

Ὁ κ. Κατσιμπάλης εἶναι μεθυγραφικώτατος ἢ μαρτυρία του ἀποπνέει φαληρικὴν αὐραν καὶ εἶναι ἡρεμος καθὼς ἡ γαληνιαία ἐκεῖ κάτω θάλασσα. Δὲν λησμονεῖ ἐν τούτοις τὴν ιδιότητά του ὡς διευθυντοῦ τοῦ παρὰ τὸ Φάληρον μαγειρικοῦ του ξενοδοχείου, καὶ λεληθότως πως τὸ ἐνθρονίζει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου, πεπληρωμένον μὲ τὰ γαργαλιστικώτερα ἐδέσματα· θέλετε τὸ menu; ἀκούσατε·

— *Λαγοὶ τοῦ Κιθαιρώου.* — *Μπεκάτσες καὶ ὀρνίθια τῆς Κάτσας.* — *Χέλια τῆς Κωπαίδος.* — *Ἀρνάκια τῶν Θηβῶν.* *Τυρὶ τῆς Διάκουρας.* — *Βούτυρο χλωρὸ τῆς Δομβραίνης* — καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

Μὴν τολμήσης ὅμως, φιλότατῃ μου ἀναγνώστρια, νὰ ζητήσης οὔτε μίαν θέσιν ἐν τῇ ἀβραμιαία τραπέζῃ, οὔτε μίαν μερίδα ἐκ τῶν ἀρωματικῶν ἐκείνων πιάτων! Εἶναι *Table d' Hote*, τὰ δὲ πρόσωπα ἅτινα θὰ λάβωσι μέρος εἶναι ἤδη προσημεωμένα, καὶ εἶναι μεγάλης περιωπῆς, πολὺ μεγάλης, μικρά μου ἀναγνώστρια.

Τὸν μάγειρον ὑποπτεύεις, νομίζω, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους παραμαγείρους: ἂν δυσκολευέσαι, σοὺ τοὺς θέτω ὡς αἰνίγμα καὶ ἂν τὸ λύσης, λαμβάνεις ἓνα ἡμερολόγιον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**.

— Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ, λέγει ὁ κ. Κατσιμπάλης, ἐγνώριζον τὸ ἔλλειμμα. Αὐτὸς ἔμαθε τὰ καθέκαστα εἰς τὰ 1878. Καὶ ἐδῶ ἀφηγεῖται τὰ περὶ τοῦ πρώτου ἐλλείμματος, τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς τῷ ἐζητοῦντο χρήματα, τὴν ἀποστολὴν τῶν χρημάτων κτλ. — Ἦρχετο, λέγει, ἐδῶ ὁ Βελεντζας τακτικά, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ τὸν ἰδῆ κανένας ὑπάλληλος καὶ ἐφρευγε βράδυ. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδε μὲ σιδερωμένο ὑποκάμισο, καὶ ἦτο λιτότατος εἰς τὸν βίον του.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντον, ἐν τῷ ὀπιῶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν κολυμβῶσι σχεδὸν ἀπυθνηκότες τόσοι ναυαγοί, ἰδοὺ ἐκεῖ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ ἀργοναυτικὴ **Ἰωλκὸς** τελειοποιημένη ὅμως κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ναυτιλιακῆς τέχνης, καὶ σχεδὸν λησμονήσασα τὴν ἱστορίαν τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

Ἄ πτωχὴ **Ἰωλκὸς!** ἦτο λοιπὸν γεγραμμένον καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα ν' ἀνκμιχθῆ εἰς τὰ Βελεντζιακά; καὶ νὰ περικλείσης εἰς τὸν κόλπον σου τόσα ὀμοῦ ἐγκλήματα, σὺ ἧτις περιέκλειες ἄλλοτε μυθικοὺς ἥρωας, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τῆς Ἑλλάδος νὰ μεταβληθῆ εἰς χρυσοῦν τέρας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων; Καὶ τότε διατί νὰ ἦσαι τόσο μικρὰ, πτωχή μου **Ἰωλκὸς**, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ περιλάβῃς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ καταποντισθῆς μετ' αὐτῆς ὡς μολύβδινος ὄγκος εἰς τὸν ἀχανῆ πόντον;

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ κ. Πρόεδρος παρήγορος ὡς πάντοτε σπεύδει νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά μου, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν μάρτυρα:

— Ἦ **Ἰωλκὸς** πρὸς τί ἐχρησίμευσε;

— Καθὰ ἔμαθον, ὁ Βελεντζας ἐσκέπετο νὰ τὴν μεταχειρισθῆ εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὁ Α. Κωστῆς μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἠγόρασαν, τὴν μετεχειρίζετο διὰ κερδοσκοπίαν.

Καὶ ἐδῶ ἐν παρόδῳ ἐνθυμοῦμαι τρίτην ἀποστολὴν τῆς **Ἰωλκοῦ**. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐνίοτε ἐξεκένου ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τῆς τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ πολεμοφόδια, καὶ ἐπληροῦτο μουσικῶν ὀργάνων, ὠραίων γυναικῶν, ἐδωδίων πολλῶν καὶ ποικίλων, κόσμου φαίδρου, ζωῆς καὶ οἴνου, καὶ ἐξήρχετο τοῦ λιμένας Πειραιῶς ἀγκυροβολοῦσα εἰς τὴν πρώτην μαγειρικὴν τοῦ Σαρωνικοῦ ἀκτῆν, ὅπου οἱ ἐκδραμόντες ἐξέφάντων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ περὶ τὴν ἐσπέραν μάλιστα, ἐπανήρ-

χετο εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, παιανίζουσας τῆς μουσικῆς, τραγουδοῦντων τῶν συνδαιτυμόνων τὸν ἕμνον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ζητωκραυγάζοντων τῶν πληρωμάτων τῶν ἐν τῷ λιμένι πολεμικῶν πλοίων πρὸ τῆς τρελλῆς ἐκείνης παραλάσεως τῆς **Ἰωλκοῦ**.

Πτωχὴ **Ἰωλκὸς**, διατί τοῦλάχιστον νὰ μὴ διασώσης τὴν φαιδρὰν αὐτὴν ὄψιν;

Ὁ κ. Κατσιμπάλης ἐξήντησε καὶ τὴν περὶ ταύτης ἀφήγησίν του μετ' ἣν ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἄδειαν ν' ἀποχωρήσῃ.

Οἱ λοιποὶ μάρτυρες τῆς κατηγορίας Φ. Θεαγένης, Φαρμακίδης, Σπυριδόπουλος καὶ Μπακάρης οὐδὲν οὐσιώδες ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως κατέθεσαν, ἀλλὰ καὶ μόνον ἐξ ἀκοῆς ἔμαθον ὅσα εἶπον.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Ἦδη ἀρχεταὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ἧτις ὁμοιάζει κατηγορικὸν δρόμον μετὰ τὸν ἀνήφορον· ἐλπίζωμεν λοιπὸν ὅτι τὸ μαρτυρολόγιον αὐτὸ θὰ τὸ διέλθωμεν καὶ ταχύτερον καὶ ἀκοπώτερον.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς νέας φάσεως τῆς δίκης καὶ ἡ ὑπεράσπισις παραιτεῖται τῶν πλειοτέρων μαρτύρων τῆς. Ἄλλ' ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐξαιτεῖται νὰ ἐξετασθῆ ὁ πρῶτος μάρτυς Τραβεσσάρος τὸν ὁποῖον φαίνεται ἡ ὑπεράσπισις ὑποπτεύεται ὅτι θὰ εὕρῃ πολὺ τραβέσσον καὶ διατρανοῖ ὅτι δὲν τὸν θέλει. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπιμένει, οἱ συνήγοροι ἀνθίστανται, ἐγὼ γράφω, καὶ μάλιστα ὁ κ. Πρόεδρος δι' ἀποφάσεώς του ἀπορριπτούσης τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Ῥάδου μᾶς ἀπαλλάσσει ὅλους τοῦ Τραβεσσάρα.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ προσέρχεται ὁ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως

Ἄνδρέας Πεταλᾶς.

Σύντομος περιγραφικὴ σημείωσις θὰ ἐξεκινῶ τὸν ἄνδρα μᾶλλον κοντὸν, μὲ γενειάδα ἐπιμήκη μέλαιναν, μὲ ὀφθαλμοὺς καστανούς, ἡρέμους, μὲ μύστακα παχύν, ἐστριμμένον, ἱκανῶς προγαστόρα, ἐνθυμίζοντα ὀλίγον τὸν Γαμβέτταν, ἀλλ' ἐν ταύτῳ ἐνθυμίζοντα ὀλίγον καὶ τὸν μάγειρον ἐκείνου Τρομπέτταν, διότι δὲν λησμονεῖτε ὅτι ὁ κ. Πεταλᾶς ἐξέδωκε πάλαι ποτε ἓνα *Καζαμίαν μαγειρικῆς*.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς δικηγόρος ὁ κ. Πεταλᾶς μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἡρεμίας ψυχικῆς ἀφηγεῖται τὰ κατὰ Βελεντζαν. Ὡς ἀπεσταλμένος, λέγει, τῆς Ἐθνικῆς Ἀστυνομίας, ἐγνώρισα τὸν Βελεντζαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐδῶ ἀγίου χίζει ἓνα πανηγυρικὸν τοῦ κατηγορουμένου τὸν ὁποῖον θὰ ἄγραψήλευε καὶ αὐτὸς ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Βάδης.

— Εἶναι ἓνας ἀληθῶς εὐγενῆς, λέγει ὁ μάρτυς, * ἔφορος, περὶ τοῦ Βελεντζα ὁ Ἄγγλος Σκίνερ, καὶ ἐξηκολοῦβ καὶ κατ' ἀποφάσειν τοῦ, μετ' ὃ ἀπεσῆρθη ἡσύχως.

μαντον ἀλλὰ

δὲ ἀδράνειαν

Νικόλαος Θεοδώρου, βουλία τῶν ἰδιω-

πρώτων. Τὴν οἰκου-

ῤψηλός, ἀλύγιστος, μονοκόμματος, καὶ διεδέχθη ὁ Κουμουναλός, προσέρχεται ὁ δεύτερος οὗτος μὲ ἐκείνων.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀκόμη μάρτυρα στασεως ἐν Θεσσαλία ἀναγνώστης, τὸ ζήτημα τοῦ ἐλλείμματος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κουμουναλῆ δὲ πτωχὴ κατηγορία ὡχετο ἀπὸ ἀκόμη οἱ κατηγορούμενοι κηρυχθῶ

Τὸν κ. Ῥάδον πολλάκις ἠκούσαμεν ἀγορεύοντα καὶ ἴσως ὀλίγοι εἰσιν οἱ μὴ γνωρίζοντες τὸν ἄνδρα. Δὲν ἐνδιατρίβομεν λοιπὸν πολὺ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς στάσεως καὶ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ὡς ῥήτορος· προτιμῶμεν μᾶλλον νὰ παραθέσωμεν ὡς εἰς τινὰς ἐκ τῶν δριμυτάτων λόγων του, συγκαταριθμοῦντες τὴν ἀγόρευσίν του εἰς τὰ Βελεντζικὰ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων του.

— Ἡ ἄγνοια, λέγει, τοῦ μεγέθους τοῦ ἐλλείμματος εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ τῶν διαστάσεων ἃς ἔλαβε. Τὴν ἄγνοιαν αὐτὴν ὑπέκλωθεν ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ Βελέντζα. — Διήρπαξε, ἐξακολουθεῖ, τὸν δημόσιον πλοῦτον καὶ τὸν κατεσπατάλει πρὸς ἴδιον συμφέρον.

Κατωτέρω προκειμένου περὶ τῆς χρηματικῆς θέσεως τοῦ κατηγορουμένου.

— Μήπως δὲν εὐρέθησαν, λέγει, καὶ κατεσχέθησαν χρήματα εἰς χεῖρας τῆς συζύγου του; Ἄλλ' αὐτὸς, προσθέτει μετὰ σιγανῆς φωνῆς κατὰ μικρὸν δυναμωμένης, μόλις ἤρξατο ἡ καταδίωξις, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ διαφύγῃ τὴν δικαιοσύνην, τοὺς πάντας ἐνοχοποίησε. Καὶ ἂν ἐδαπάνησεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, εἶναι διὰ τοῦτο ἀπαλλακτέος; Πλὴν μήπως ἐδαπάνησε τόσα;

Ἐννεύετο, ἐξακολουθεῖ, μεγαλεῖα ὁ ἴδιος, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπέδωκε εἰς παντοίας χρηματικὰς ἐπιχειρήσεις: ἐξ ἐνὸς μεταλλείου μόνον ὑπελόγιζε κέρδη 300 ἑκατομμυρίων δραχμῶν!

Καὶ δὲν λησμονεῖ ὁ ἀμείλικτος Εἰσαγγελεὺς, οὔτε τὸ πλαστὸν γραμματόσημον, οὔτε τοὺς καυμέδες, μετὰ τὰ ὁποῖα συνδέεται τὸ ἔλλειμμα τῶν ὀφθῶν ἀποτελοῦντα καὶ τὰ τρία πολὺπλοκον, ἀλλὰ καὶ ἐναρμόδιον τριλογία ὡς ἐκείνην τοῦ δαιμονίου μουσουργῶ Βάγνερ!

— Διὰ τῆς πράξεώς του αὐτῆς λέγει, ἠνέψξε βαθυτάτην πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἂν ἦναι νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ. Ἄλλὰ παρέσυρε, προσθέτει καὶ ἄλλους ἀγαθούς ἐμπιστευθέντας εἰς τὸν μεγάλον αὐτοῦ χαρακτήρα.

Ἐδῶ ἀναπτύσσει κατηγορίαν ἐλαφρὰν κατὰ τῶν λοιπῶν ἀρχόμενος ἀπὸ τὸν Τομαρόπουλον καὶ Σαμοθράκην εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀποδίδει ἐνοχίαν ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπεφάνητο ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Λογιστηρίου δὲν δύναται νὰ καταμηνύσωσι τοὺς ὑπευθύνους ὑπαλλήλους, ἀλλ' ὀφείλου ἀπλῶς ν' ἀναφέρωνται εἰς τὸν Ὑπουργόν.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐπάρχους, λέγει, θεωρεῖ αὐτοὺς μόνον τυπικῶς ἐνεχομένους, ἀφοῦ ἡ συνήθεια ἔρριψεν εἰς ἀχρηστίαν τὸν σχετικὸν νόμον τοῦθ' ὅπερ καὶ οἱ τρεῖς σπουδαῖοι μάρτυρες τῆς κατηγορίας δὲν ἀπέρρουσαν.

Μόνον τὸν Γκορτζῆν κατηγορεῖ ὡς ἐν γνώσει διατελοῦντα κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ταμείου ὀφθῶν ὑπὸ τοῦ Βελέντζα, καὶ τὸν Κετσέα, ὡς πλαστογραφῆσαντα τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα τῆς παραδόσεως, ἀφοῦ δὲν παρεδίδοτο πράγματι ὅ,τι ἐν αὐτοῖς ἐμνημονεύετο. Ἡ δωροδοκία τοῦ Δαγχαλάριδου, λέγει, δὲν ἀποδεικνύεται.

Τοιοσποτρόπως περιορίζει τὴν κατηγορίαν αὐτοῦ κατὰ μόνου τοῦ Βελέντζα, καθ' οὗ ἐπέρχεται καὶ πάλιν δριμύως, λέγων:

— Δὲν εἶναι, ἦρος αὐτὸς ὅστις πρὸς ἴδιαν ἀπαλλαγὴν ἐνοχοποίησεν ὅλους!

Καὶ ἐξαίτεται τὴν καταδικὴν αὐτοῦ ὡς ἐνόχου ἰδιοποιήσεως καὶ πλαστογραφίας πρὸς ἴδιον ὄφελος, τῶν δὲ Κετσέα καὶ Γκορτζῆ ὡς πλαστογράφων ἄνευ τοῦ στοιχείου τῆς ὀφελείας.

Τὸν λόγον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τὸ ἀροατήριον μετὰ πολλῆς σιωπῆς καὶ πλειοτέρας ὀδύνης ἠκροάσθη καὶ πολλοὶ ἴσως

θα ἐπεθύμησαν νὰ μὴν ἐξετυλίσοντο τόσαι ἀσχημαῖαι εἰς ἑλληνηκὴν γλῶσσαν, ἀφοῦ τοῦλάχιστον δὲν ἦσαν ξένοι ἢ φιλέλληνες!

Ἐν τούτοις ὁ κ. Τυπάλδος δικηγόρος ἐκ τῶν δυνατωτέρων ἀναλαμβάνει τὸ ἐπίμοχθον ἔργον τῆς ἀνασκευῆς τῶν λόγων τοῦ κ. Εἰσαγγελέως.

— Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἤρχισε διὰ λόγου μουσικωτάτου κατακλιόντος τὰ ὄτα καθὼς ὄλαι αἱ καρτάδες τῶν συμπαιτριωτῶν του Ἑπτανησίων, προσέφερον θυσίαν διὰ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ μεγίττου ἀρχοντος καὶ τῆς πολιτείας, τράγον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφόρτωνον ὅλα αὐτὰ καὶ ἐξίλεοντο μετὰ τοὺς θεοὺς· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἀπακρούει τοιαύτην θυσίαν. Καὶ ἀρχεται οὕτω διὰ τῆς προσφυστάτης αὐτῆς εἰκόνας του, σθεναρᾶς, ἐπιχειρηματικῆς, καὶ ἐνωτικωτάτης ἐνταυτῷ ἀγορεύσεως ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

Καὶ οἱ ἐχθροὶ, λέγει, καὶ οἱ φίλοι τοῦ Βελέντζα ἐξεμεταλλεύθησαν τῆς θέσεώς του. Οἱ ἐχθροὶ διὰ νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν, οἱ φίλοι διὰ νὰ φορτώσωσιν εἰς τὴν ῥάχην του τὰ ἀμαρτήματά των.

Ἄλλ' ἐδῶ ὁ κ. Πρόεδρος παραξήγει τὴν λέξιν κυβέρνησις, καὶ μετὰ λεπτότητος ἀδιοράτου.

— Μὴν λέγετε, Κυβέρνησις, κύριε συνήγορε, τὸν διακόπτει.

— Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις εἶναι ἀχώριστος μετὰ τὴν διαδικασίαν. . . .

— Τότε λέγετε γενικώτερον Κυβερνήσεις!

Ἀναμνησκεται κατόπιν τοῦ Σωτηροπούλου, ὅστις ὠμολόγησεν ὅτι ἡ διοίκησις τοῦ 56 ἦτο πολὺ καλλιτέρα τῆς σημερινῆς· ἀναμνησκεται ἀκόμη, ὁμοίων ὁμολογιῶν τοῦ Τρικυπῆ καὶ τοῦ Παπαμιχαλοπούλου καὶ μετὰ ἠχηρὰν, ἀλλὰ καὶ περιλυτὸν φωνὴν ὡς λά μιν ὀρε ἀναφωνεῖ:

— **Τῆς πταίει** λοιπὸν δι' ὅλα αὐτὰ;

Μετὰ τὸν μακρὸν πρόλογόν του ὁ κ. Τυπάλδος εἰσέρχεται εἰς τὸ Γενικὸν Λογιστήριον, μεταβαίνει ἀκόμη εἰς τὸ Ἐλεγκτήριον καὶ κατόπιν εἰς ὅλα τὰ ταμεία τοῦ κράτους· ἀναλυτικώτατος δὲ, πειστικώτατος, γλυκύτατος καὶ ἀκαταμάχητος, ἀποδεικνύει πάντα ταῦτα ὡς τῶν κυψέλας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνεθρονίσθησαν κηφῖνες, ἀπολαμβάνοντες ἐν εὐημερίᾳ πολλῇ τὸ ἐναποταμιευόμενον μελὶ τοῦ πτωχοῦ ῥωμηοῦ.

Ἐως ἐδῶ ἦτο τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος τοῦ λόγου του, δι' οὗ ἐζήτησε νὰ πείσῃ τὸ Δικαστήριον περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Βελέντζα. Ἄλλ' ἤδη ἀρχίζει ἡ ἐπιθεσις αὐτοῦ κατὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς δυσφημισαντος τὸν Βελέντζαν καὶ μονοῦ σικοφαντήσαντος αὐτὸν, καὶ δὲν εἰζεύρω πῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀνεμνήσθη τῆς ἑλληνικωτάτης παροιμίας: *Σκοῦζει ὁ κλέφτης νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης.*

— Εἰς τὰς στενάς, λέγει, καρδίας καὶ τὰς στενάς κεφαλὰς δὲν χωρεῖ ἡ μεγάλη ἰδέα. Ἀπὸ τοῦ προοιμίου δὲ τούτου ὀρμώμενος ἀνοίγεται εἰς τὴν εὐρείαν θάλασσαν τῆς βιογραφίας τοῦ πελάτου του.

— Εἰς τὸ 56, λέγει, ἐπὶ δεκαετίαν ὑπηρετήσας ἔφορος, ἐξῆλθε τῆς ὑπηρεσίας ἐκείνης ἀσπίλος! Μικρὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον φθάνει εἰς τὸ προκειμένον.

— Τὸ ἔλλειμμα, λέγει, εἰς τὰ 76 ἦτο ἀσημαντὸν ἀλλὰ τότε ἐξερράγη ὁ ῥωσσοτουρκικὸς πόλεμος, τὴν δὲ ἀδράνειαν τῆς **Οἰκουμένης** ἀνεπλήρωσεν ἡ πρωτοβουλία τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ Βελέντζας ἐσπευσε μετὰ τῶν πρώτων. Τὴν οἰκουμένην, ἐξακολουθεῖ, λιθοβολήθεισαν, διεδέχθη ὁ Κομμουνιστὸς ἀναβάς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώματος ἐκείνων.

Ἐἶτα ἀρχίζει τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ. Καὶ ἐδῶ διὰ πρώτην φοράν ἀκούεται τὸ ὄνομα τοῦ Κομμουνιστοῦ.

— Δικαίως, λέγει, ὁ κ. Κομμουνδοῦρος κενῶνται διὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν Θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν, ἧς πρῶτος ἦρως πανθομολογεῖται ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας. — Ὅλοι του, προσθέτει, αἱ ἐπιχειρήσεις σκοπὸν εἶχον τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος.

Ἐδῶ ἀναγινώσκει συμβόλαια συνεταιρισμοῦ ἐπὶ πολλῶν χρηματικῶν ἐπιχειρήσεων. μετὰ τοῦ Βελέντζα καὶ πλείστον ἐκ τῶν ἐπιστήμων θεωρουμένων πολιτῶν. Εἶτα ποιούμενος λόγον περὶ τῆς ἀνθηρᾶς χρηματικῆς καταστάσεως τοῦ Βελέντζα πρὸ τοῦ πολέμου ἐκείνου καὶ τοῦ ἐλλειμματος, ἀναγινώσκει διαθήκην τῆς μητρὸς τοῦ Βελέντζα ἐν ἣ ἐγκαθίστασα κληρονόμον τῆς τὸν Βελέντζαν τῷ ἀφίει 5 τάλληρα μεξικανικά, 6 μετζιτιέδες, 4 βρεγίνες, 7 κρεμίτσες, 1 τούμπια κλ. καὶ οὕτω ὁ Βελέντζας εἰς μίαν περίοδον τοῦ βίου του παρίσταται καὶ ὡς . . . σαράφης

— Ἡ Ἄμυνα, ἐξακολουθεῖ, ἦτι ἡ καλύβα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ δημόσιος θησαυρός. Ἄν ὁ Βελέντζας εἶχε σκοπὸν νὰ ἰδιοποιηθῆ τὰ δημόσια, διατὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα; Μήπως ὅμως ἐπρόφθασε νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του, ἀφοῦ κατεκρατήθη ἐναντίον τοῦ λογιστικοῦ νόμου;

Καταστρέφων τὸν λόγον του ὁ κ. Τυπάλδος ἀνέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν ἱστορίαν καὶ λαμβάνων ἐκ τῆς πλειάδος τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων οἵτινες ἐδόξασαν τὴν πατρίδα — τὸν **Μιλτιάδη** — τὸν καθίζει παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βελέντζα λέγων εἰς τοὺς ἐνόρκους:

— Καρατομίσατε αὐτὸν, ἀλλ' ἀπόδοτε εἰς ἡμᾶς τὸν Βελέντζαν!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Κόκ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΤΑΦΗΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑ ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

Ἄργοςτόλιον, τῆ 24 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ μικρὰ ἐπαρχία Πάλλης, ἡ γεννήσασα τὸν μέγαν Γεωργαντάραν, κατεδικάσθη ὑπὸ σκληρᾶς εἰμαρμένης, νὰ ἐνδύθῃ τοῦ αἰωνίου πένθους τὸ φόρεμα. Τὴν 20 τρέχοντος περὶ τὰς 6 μ. μ. ὁ εἰς τὴν ἐνδεκάτην Βουλὴν ἐπικλήθεις Χιονοσκεπὲς πυρίπνουν ὄρος, ἔμεινε χιονοσκεπὲς μόνον καὶ ὁ Γεώργιος Ἰακωβάτος ἔχασε τὴν τῆς ζωῆς θερμότητα· πολυῶδον νόσος καταλήξασα εἰς καρδιακὸν νόσημα, ἀπέσπασε τὴν πολῦτιμον ἐκείνην ὑπαρξίν ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ Πυλαδίου ἀδελφοῦ του ἱατροῦ, ἐστέρησε δὲ τὸν ἀτυχῆ τόπον τοῦ προσπιστοῦ τῶν δικαιομάτων του, καὶ τοῦ μόνου φοβήτρου κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν δημοκόπων καὶ δημαγωγῶν.

Ὁ τόπος ἐξεδύλωσε τὸ βαθύ αὐτοῦ πένθος διὰ τῆς γενικῆς εἰς ἅ τ' ἄντας κληρείας, καὶ κλεισεως ὄλων τῶν ἐμνιορικῶν καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του μέχρι τῆς ἐκφορᾶς οἱ ἄνθρωποι ὄλων μῶν τάξεων, καθ' ὁμάδας, συνωθούντο πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ τεγάλου ῥήτορος, ἡ δὲ θεὰ τοῦ πτώματος καὶ τοῦ σκλη-

ροτέρου τὰ δάκρυα ἀπέσπα· ὥστε ἐβλεπέ τις φίλους καὶ ἐχθροὺς ἀμφοτέρων τῶν φύλων νὰ ἀσπάζονται τὸν νεκρὸν τοῦ Γεωργαντάρου ὡς λείψανον ἁγίου. Τοῦτο ὅμως δὲν φαίνεται παράδοξον, διότι ὁ ἀσιμνηστος εἶχε κατακτήσει τὰς συμπαιθείας πάντων, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀξίας, ἣν εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν ἰδιότητα νὰ καθίστᾳ γνωστὴν εἰς τοὺς ἀπλουστέρους.

Ὡς σὰς εἶναι γνωστὸν, ἀνέκαθεν ὁ Γεωργαντάρης ἐκπύθη κατὰ τοῦ Κλήρου, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, πολλάκις δὲ ἐρωτώμενος ἔλεγε ἐπὶ λέξει τὰδε: «Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἱερεὺς χωρὶς ὅμως νὰ φέρω βάσσα, ὑφ' ἧ κρύπτεται ὁ ὄδλος καὶ ἡ ἀπάτη!» Τὴν προτεραίαν λοιπὸν τοῦ θανάτου του παρήγγειλε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ ὅτι θέλει νὰ ταφῆ ὡς ἀρχαῖος ἐρημίτης, δηλ. χωρὶς παπᾶ καὶ διάκον, χωρὶς σάβανα, ἀλλὰ μὲ τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἐν τῇ Βουλῇ, ἀνευ φερέτρου νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ μνήμα, καὶ μόνον ἐπὶ μιᾶς βελέντζας, νὰ τὸν περιτυλίξουν καὶ τὸν ρίψουν εἰς τὸν τάφον, εἰς δὲ ἐκ τῶν φίλων νὰ φωνήσῃ τρίς τὸ *Χριστὸς ἀνάστη*.

Καὶ τοι ὁ τόπος δ' ὀλόκληρος ἐπεθύμει νὰ τῷ γίνῃ ἡ κηδεία μεγαλοπρεπῆς, διὰ μουσικῆς καὶ ἄλλων ἐπιδείξεων ἐπὶ τούτου παρασκευασθεῖσαν, ἔ αὐτὰδελφός του ἱατρός, δὲν ἐνέδωκε κατ' ἐλάχιστον, ἀλλὰ πιστῶς ἠθέλησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς τελευταίας παραγγελίας τοῦ θανόντος.

Καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ θανάτου φαίνεται ὅτι δὲν εἶχεν ὑπάγει ἐκ τῶν συγγενῶν οὐδεὶς, ἐν τῷ δωμάτιῳ ἔνθα ὁ νεκρὸς ἔκειτο, διότι ἐνῶ ὁ ἱατρός εὐρίσκετο βεβηθισμένος ἐν τῇ λύπῃ εἰς τὸ ἰδιαιτερον αὐτοῦ δωμάτιον μετὰ τῶν φίλων, καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ δεκαετοῦς κορασίου, ἐγείρεται ὡς ἐκ ληθάργου, ἐρωτᾷ ποῖα ὥρα εἶναι; Τῷ λέγουν ὅτι εἶναι 6 παρὰ τέταρτον, στρέφεται πρὸς τὸν γηραιὸν Νικολέτον καὶ τῷ λέγει: Λοιπὸν, ἀδελφέ, πηγαίνω νὰ ἐνταφιάσω τὸν ἀδελφόν μας, σὺ δὲ νὰ μένης ἐδῶ, διότι δυνατόν νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία σου· ὁ γηραιὸς Νικόλαος, ὅστις ἐφαίνετο ἐκ τοῦ βάρους τῆς πολυετίας καὶ τῆς θλίψεως αὐτόχρημα ἀναίσθητος, σκιρτᾷ καὶ διαλύεται εἰς δάκρυα, μετ' ὀλίγον δὲ λέγει: ὅποια εὐχαρίστησις ἂν καὶ ἐγὼ συναπέθνησκον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· ὅχι. Γιατρὸς δὲν θὰ σὲ ἀκούσω, ἀλλὰ θὰ ὑπάγω νὰ ἀσπασθῶ τὸν Γεώργιον· ὁ ἱατρός ὅμως καὶ οἱ λοιποὶ ἐπέμειναν, ὁ δὲ Νικολέτος στραφεὶς πρὸς τὸ μικρὸν καὶ εὐφρὲς κοράσιον, λέγει ὅτι πῆ ἡ Κάτη, ἂν θέλῃ νὰ ὑπάγω, πηγαίνω. Τὸ ἀγαθὸν κοριτσάκι, τοῦ ὁποίου ὁ Νικολέτος ὑπῆρξε ἀνάδοχος, ἐκλυόμενος εἰς δάκρυα, λέγει ἀεγὼ Νουνὲ ἐπιθυμῶ νὰ μείνης, διότι ἂν ὑπάγῃς θὰ βλάψῃς τὴν ὑγείαν σου, ἂν μὲ ἀγαπᾷς νὰ μὴν ὑπάγῃς» ὁ ἀγαθὸς γέρον ὑπήκουσε, καὶ ἐκάθησε μετὰ τοῦ κ. Ἀδαμαντίου Δελλαπόστα, συνομηλικός του ἐπὶ ἐνὸς καναπέ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει τὴν Κάτη νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀσπασθῇ τὸν ἀδελφόν του, διαβεβαιῶν αὐτὴν ὅτι δὲν παθαίνει ἡ ὑγεία του, ἐπὶ τελους δὲ ἀφοῦ καὶ ἡ κυρία τοῦ ἱατροῦ τῇ εἶπεν, ἐνέδωκεν ἡ Κάτη καὶ ὁ γηραιὸς συρόμενος καὶ παρὰ δύο ὑποστηριζόμενος συνεπορεύθη μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ποδῶν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Μετὰ τοῦτο ἕξ φίλοι περιετύλιξαν τὸν Γεωργαντάραν ἐντὸς τῆς βελέντζας, καὶ ἐν βαθυτάτῃ σκοτίᾳ ἀκολουθοῦμενοι παρὰ πλήθους ἀνθρώπων μετέφερον τὸν νεκρὸν ἐκ τῆς ὀπισθεν θύρας τῆς ἰδιορρύθμου καὶ μεγαλοπρεποῦς τῶν οἰκίας εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, εἰς ἀπόστασιν δὲ 20 βημάτων ἀπὸ τοῦ τάφου, ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς δύο γραμμάς φίλοι μὲ δάδας ἀνημμένας